

Pirmas skyrius

Greiti mano žingsniai aidi per kietas, blizgias grindis, atsiduriu po akinama fluorescencine šviesa, prisimerkiu.

– Čia, – skubios pagalbos skyriaus darbuotoja stabteli, atidaro vėsaus, niūraus ligininės morgo duris.

Ant stalo, po antklode – sulaužytas, negyvas mano brolio kūnas.

Sustingstu, krūtinę spaudžianti įtampa iš plaučių išstumia paskutinius oro likučius. Niekas nebūtų galėjęs manęs tam paruošti.

Kitas, mano didysis brolis.

Mano uola.

Kitas, dvyliktasis Trevetiko grafas.

Negyvas.

– Taip. Tai jis, – sausi žodžiai stringa gerklėje.

– Ačiū, milorde Trevetikai, – murmteli gydytoja.

Mėšlas. Nuo šiol tai – aš!

Nuleidžiu akis į Kitą.

Bet guli ne jis. Ant stalo pamatau *save* – sudaužytą, sulaužytą... šaltą... negyvą.

Aš? Kaip?

Tįsau, stebiu, kaip Kitas pasilenkia ir pabučiuoja kaktą.

– Viso, šunsnuki, – išrėžia, ašarų gumulas stringa gerklėje, – pasieki savo. Esi tam gimęs.

Šiltai šypteli, tą daro retai, tik kai susimauna.

Kitai! Ne taip supratai.

Palauk!

– Tau pavyko, *Atsargini*, – tarsteli, – tapai tryliktuoju. Laimingas skaičius, – jo veidas surimtėja, dingsta iš akių.

Dar kartą pasilenkiu, stebeiliju į miegantį Kito kūną. Tačiau šis sudaužytas kūnas meluoja – jis nemiega, jis... miręs.

Ne! Kitai! Ne! Širdgėlos kupini žodžiai stringa gerklėje.

Ne! Ne!

Pabundu, širdis daužosi.

Kur aš?

Per nanosekundę susigaudau, akys pripranta prie prietemos. Šalia – Alesija, galvą padėjusi man ant krūtinės, ranką – ant pilvo. Kai lėtai, giliai įkvepiu, panika ima slūgti, krūtinę, rodos, užlieja švelni ramios jūros banga.

Esu Kukese, Šiaurės Albanijoje, jos tėvų namuose, virš ežero tingiai aušta.

Alesija – šalia. Su manimi. Ji saugi, kietai miega. Lėtai apkabinu ją iš nugaros, padedu delną ant peties, pabučiuoju plaukus, įkvepiu jų aromato. Užuođiu levandomis, rožėmis kvepiančią losjoną, ir mano pati pati mieliausia mergaitė sužadina jausmus.

Kūnas pabunda, aistra taip pat; jaučiu kaip karšta, kieta lytis pastyra.

Geidžiu jos. Ir vėl.

Šis jausmas – nepažįstamas, tačiau spėjo giliai išsiaknyti, tapo mano dalimi; kai atsiduriu šalia Alesijos, jis sustiprėja. Ji tokia patraukli ir miela, kad varo mane iš proto. Tačiau nežadinsiu – juk ką tik perėjo devynis pragaro ratus.

Ir vėl.

Mėšlas.

Suimu save į rankas, užsimerkiu, pajuntu, kad grįžta pyktis, kaltė. Leidau jai išslysti man iš rankų. Leidau tam žiauriam niekšui, jos „sužadėtiniui“, ją pagrobti. Nenoriu žinoti, ką jai teko iškęsti, tačiau pjūviai ir mėlynės ant kūno daug ką atskleidžia.

Neleisiu, kad tai pasikartotų.

Ačiū Dievui, Alesija saugi.

Leisk jai miegoti.

Imu lėtai žaisti su jos plaukų sruoga, negaliu atsistebėti plaukų švelnumu. Uždedu sruogą sau ant lūpų, švelniai bučiuoju.

Mano meilė. Mano gražioji, drąsioji mergaitė.

Per trumpą laiką jai teko tiek daug patirti: buvo parduota, gyveno gatvėje, įsidarbino... ir įsimylėjo mane.

Mano miela palydovė.

Netrukus taps mano žmona.

Dar kartą užmerkiu akis, prisiglaudžiu prie šiluma alsuojančio kūno, užmiegu.

Atsibundu, kažkas pažadino – kažkoks triukšmas.

Kas čia buvo?

Jau nėra anksti – kambaryje šviesiau.

– *Alesija!*

Ją šaukia mama.

Mėšlas! Pramiegojome!

– Alesija! Pabusk. Mama tave šaukia, – pabučiuoju į kaktą, ištrūkstu iš glėbio ir atsistoju, o ji ima niurzgėti. – Alesija! Paskubėk! Jei tavo tėvas mudu užtiks, abu nušaus.

Staiga prisimenu, kaip aną vakarą jos tėvas rankose laikė užtaisytą lygiavamzdį.

Vesi mano dukrą.

Jos mama šūkteli dar kartą, Alesija pramerkia akis, ima mirksėti. Įraudusi, mieguista, apsnūdusi pažvelgia ir jaukiai nusišypso.

Akimirką pamirštu ir jos tėvą, laikiusį pirštą ant lygiavamzdžio gaiduko.

– Labas rytas, gražuole, – delnu perbraukiu per skruostą, stengdamasis neužkliudyti tebesančio įbrėžimo. Ji užsimerkia, prisiglaudžia. – Tave šaukia mama.

Alesija plačiai atsimerkia, šypsena dingsta, veide pasirodo nerimas, ji atsisėda. Nuogutėlė, tik su nedideliu auksiniu kryželiu.

– O, Zot!* O, Zot!

– Aha. O, Zot!

– Mano naktiniai!

Kažkas tyliai, bet nepaliaujamai beldžia į duris.

– Alesija! – rikteli poniam Demači.

– Velnias! Slėpkis! Atidarysiu, – širdis, rodos, iššoks iš krūtinės.

Nuoga, kaip niekada graži Alesija pašoka iš lovos, aš atsistoju ir maunuosi džinsus. Jei nuoširdžiai, man norisi juoktis – ši scena lyg iš absurdiškos britų komedijos. Tikra beprotybė. Abu esame suaugę, netrukus susituoksime. Žvilgteliu į naktinius besivelkančią Alesiją, žengiu prie durų, jas šiek tiek praveriu, stengdamasis atrodyti žvalus. Už durų stovi Alesijos mama.

– Pone Demači, labas rytas.

– Labas rytas, grafe Maksimai. Kur Alesija? – pasiteirauja.

– Nejau vėl išėjo? – stengiuosi atrodyti sunerimęs.

– Jos nėra lovoje.

Alesija ima žingsniuoti šaltomis grindų plytelėmis, jaučiu, kaip rankomis apsideja liemenį, pažvelgia man per petį.

– Mama, aš čia, – sušnabžda angliškai, manau, dėl manęs.

Velnias.

Mudu užtiko, o dabar būsima anyta pamanyt, kad esu melagis. Kilsteliu pečius, bandau Špresos atsiprašyti, tačiau ji susiraukusi, jai tai neatrodo juokinga.

Mėšlas.

– Alesija! – rikteli, nervingai žvilgteli sau per petį. – *Po tē gjeti yt atē kētū!***

* O, Dieve (alb.)

** Nejaugi esi čia (alb.)

– *E di**. *E di*, – atsako Alesija, meiliai, apgailestaudama pažvelgia į mano susiraukusį veidą, kilsteli lūpas, padovanoja švelnų bučinį. Su Viktorijos laikų naktiniais dingsta už durų, lipdama paskui mamą laiptais aukštyn atsisuka, aistros kupinomis akimis žvilgteli per petį. Atleidžiu už tai, kad per ją būsimoji anyta manys, jog esu melagis; stoviu ir klausausi, kaip mama ir dukra kalbasi albaniškai. Jos tėvo nesigirdi.

Manau, mudviem pavyko išsisukti.

Na, juk pats pareiškė, kad nuo šiol ji – mano problema. Uždarau duris, papurtau galvą, bandau nuvyti šią pyktį keliančią mintį šalin. Alesija nėra *mano problema*, po šimts. Ji – suaugusi moteris, žinanti, ko nori. Kaip jis galėjo taip pagalvoti? Tai mane siutina. Kultūriškai aš nuo jos tėvo skiriuosi kaip diena nuo nakties ir su didžiausia pagalba turiu pasakyti, kad jam reikėtų suprasti, jog už lango – dvidešimt pirmas amžius. Nieko stebėtino, kad Alesija laikosi nuo jo atokiau. Kai buvome Kornvalyje, nedrąsiai užsiminė apie aršų jo būdą. Ir prisipažino, kad jo nepasiilgo, tik mamos.

Velniava. Kuo greičiau iš čia išvyksime, tuo geriau.

Po kiek laiko galėsime susituokti?

Galbūt neturėtume taip skubėti.

Susituokti slapta?

Kol lauksime jos paso, galėtume apsistoti viešbutyje „Plaza“ Tiranoje, kartu aplankyti gražiausias sostinės vietas. Kas žino, kiek laiko reikės laukti jos paso? Tiek, kad tėtis su lygiavamzdžiu spėtų atsekti iš paskos? Nenumanau ir kažkodėl jaučiu, kad Alesijai ši mintis nepatiktų. Tačiau tas slapstymasis, lyg būtume vaikai, varo iš proto. Rodos, grįžome keliais šimtmečiais atgal ir nesu tikras, kad pajėgsiu ilgiau su tuo taikstyti.

Žvilgteliu į laikrodį – dar anksti, tad nusimaunu džinsus ir pri-gulu. Spoksau į lubas, galvoju apie kelias pastarąsias dienas, staiga prisimenu paryčiais aplankiusį sapną.

Kas per velnias?

Kitas?

* Ateinu (alb.).

Jis pritaria, kad tapčiau grafystės paveldėtoju.

To pakanka?

Ar pritarę šioms skubioms piršlyboms ir žaibiškoms vestuvėms?

Ne, nemanau, kad pritarę. Galbūt sapnas tai ir reiškia. Kai pagalvoji, nesu tikras, kad kuris nors iš mano šeimos narių joms pritaras. Užsimerkiu, bandau įsivaizduoti, kaip į naujienas reaguos mama. Gal džiaugsis, kad vedu... pagaliau.

Ne. Ji įsius. Žinau.

Galbūt sapnas reiškė, kad Kitas mane palaiko.

Galbūt...

Taip.

Būtent tai sapnas ir reiškė.

Mama pyksta, Alesija neranda žodžių jai nuraminti.
– Kaip suprasti? Ką ten darėte? – nirsta Špresa.

Alesija tyli, kilsteli antakį.

– Alesija! – Mama puikiai žino, ką dukra nori pasakyti, tačiau pratrūksta. – Nors ir padovanojai tam vyrui nekaltybę, tai nereiškia, jog neturėtumėte palaukti, kol būsite vyras ir žmona!

Mama!

– Kas, jei judu būtų užtikęs tėvas! – atsidūsta Špresa. – Rodos, jis kažkur išėjo, gal ieško tavęs. Jei sužinotų, ką išdarinėji, greičiausiai jį ištikėtų širdies smūgis, – žingsniuodama koridoriumi mama dega pykčiu, tačiau, kai pasiekia svetainę, nurimsta, jos veidas prašviesėja. – Šiaip ar taip, jau laukiesi, taigi... – kilsteli pečius, nuleidžia.

Alesijos skruostais nuvilnija karščio banga. Gal reikėtų prisipažinti, kad tai tebuvo melas?

– Tas tavo gražuolis grafas gerai sudėtas, – Špresa žvilgteli į dukrą ir kreivai šypteli.

– Mama! – šūkteli Alesija.

– Jis turi tatuiruotę.

– Turi. Joje pavaizduotas jo šeimos herbas.

– Aišku, – atkerta, pakraipo lūpas.

Alesija gūžteli pečiais. Jai jo tatuiruotė patinka.

Mama nusišypso.

– Ar jis su tavimi gražiai elgiasi... lovoje?

– Mama! – Alesija iš nuostabos rikteli nesavu balsu.

– Tai – svarbu. Noriu, kad būtum laiminga, o tu turi padaryti jį laimingą. Ir tai ilgai netruks, kai gims vaikas, na...

Mama atsidūsta, neslėpdama nusivylimo, Alesija spokso tuščiu žvilgsniu.

Ką turėtų pasakyti? Kad tėvams melavo?

Ar mamai taip nutiko po to, kai gimė Alesija?

Alesija nenori apie tai galvoti. Be to, dabar – ankstus rytas, šis pokalbis palauks.

– Man atrodo, kad jis – laimingas, – galiausiai tarsteli.

– Gerai. Galime apie tai pasikalbėti.

– Nenoriu daugiau apie tai kalbėti, – piktai nukerta Alesija.

– Nejau nenori nieko paklausti?

Išgirdusi mamos žodžius, Alesija pabąla.

– Ne!

– Greičiausiai tam jau šiek tiek per vėlu, bet jei turėsi klausimų, mudu su tėčiu...

– Mama! Liaukis! – Alesija delnais užsidengia ausis. – Nenoriu nieko žinoti.

Mama ima nuoširdžiai kvatoti.

– Džiaugiuosi, kad grįžai, mieloji. Labai tavęs pasiilgau. – Juokas nutyla, mama primerkia akis, surimtėja. – Visą naktį lovoje varčiausi, blaškiausi. Galvoje sukosi lordo Maksimo pasakyti žodžiai. Negalėjau užmigti, – pasako ir nutyla.

– Kokie žodžiai, mama?

Ji giliai įkvepia, rodos, ketina pasakyti kažką neįtikėtinau siaubingo.

– Užsiminė apie sekso vergiją.

Alesija atsidūsta.

– Ak, mama, turiu tau tiek daug papasakoti, bet pirmiausia noriu palįsti po dušu.

Mama ją stipriai apkabina.

– Mano dukrele, mažute, – tyliai šnabžda į ausį, – labai džiaugiuosi, kad grįžai namo. Ir esi saugi.

– Aš taip pat, mama. Daugiau jokio Anatolio.

Špresa linkteli.

– O tavo sužadėtinis – ar jis aršaus būdo?

– Ne. Ne. Priešingai.

Mama nusišypso.

– Kai apie jį kalbi, švyti iš laimės, – paima Alesijos delną, kilsteli antakį, grožisi nuostabiu sužadėtuvių žiedu, – jis turi pinigų ir gerą skonį.

Alesija linkteli, stebeilija į žerintį ant piršto deimantą.

Šis nepakartojamas žiedas dabar priklauso jai.

Sunku tuo patikėti.

– Eik, nusiprausk. Iškepsiu duonos, išvirsiu kavos.

Alesija stovi šeimos vonios kambaryje po dušu, atsuka karštą vandenį. Čia vanduo atbėga lėčiau nei Kornvalyje, galiausiai, sulaukusi šiltos srovės, Alesija ima prausti odą. Tik dabar leidžia sau prisiminti tai, kas įvyko per kelias pastarąsias dienas.

Anatolis. Jos pagrobimas. Ilga kelionė namo. Jo žiaurumas.

Alesija ima virpėti. Jis dingio iš jos gyvenimo, ir ji jaučiasi už tai dėkinga.

O šeima sutiko ją priimti atgal; net tėtis prisipažino, kad jos pasiilgo.

Alesija užsimerkia, stipriai trina plaukus šampūnu, bando ištrinti kalnę. Pamelavo tėvams, dėl to baisiai sielojasi, graužia sąžinę.

Ji nesilaukia, bet ar turėtų jiems atskleisti tiesą?

Ką tada pasakytų tėtis? Ką darytų? Alesija kilsteli veidą, leidžia vandeniui jį nuplauti.

Ir dabar yra Maksimas.

Po tekančiu vandeniu besislepiančiose lūpose suvirpa šypsena. Norėdamas ją rasti pervaziavo visą žemyną, atsivežė žiedą ir pasipiršo. Tai – daug daugiau, nei ji galėjo tikėtis, nei galėjo svajoti. Beliko sužinoti, kaip jaučiasi Maksimas, juk buvo priverstas pažadėti surengti albaniškas vestuves.

Vakar vakare nė nepaprieštaravo.

Gaila, kad tėtis nesileido į kalbas.

Alesija būtų laimingesnė, jei grįžtų į Londoną, ir nerimauja, kad Maksimas jaučiasi taip pat. Po kiek laiko jam Kukese ims darytis nuobodu? Jis pratęs prie kitokio gyvenimo, čia nėra daugybės pramogų. Galbūt galėtų imti ir pabėgti iš Kukeso. Galėtų susituokti Anglijoje.

Ar Maksimas su tuo sutiktų? Alesija įtrina šampūną į plaukus ir susimąsto.

Ne. Mama!

Alesija negali palikti mamos tėčio rankose. Turi ją pasiimti su savimi. *Ar galėtų? Gal Maksimas neprieštarautų?* Juk Špresa puikiai kalba angliškai. Jos mama, Alesijos mylima močiutė Virdžinija, buvo anglė. Greičiausiai Anglijoje turi šeimą. Alesija šito nežino. Jos senelė nebendravo su Anglijoje likusiais šeimos nariais, nes jie nepritarė jos santuokai su albanu.

Nejau taip bus ir su Maksimo šeima?

Ar jo šeima ją pripažins?

Nugara perbėga šiurpuliukai. Maksimas ves savo namų tvarkytoją, nė cento neturinčią užsienietę. Žinoma, kad jo artimieji santuokai nepritarė. Alesijos nuotaika subjūra.

Ką ji gali padaryti?

Gal nereikėtų tekėti, kol nesusipažino su jo šeimos nariais ir neįsitikino, kad jie ją priims, juk giliai širdyje troško jų palaiminimo.

Tačiau pirmiausia turės susitarti su tėvu, negali jo nuvilti, o šis – užsispyręs, temperamentingas, išdidus žmogus. Pareiškė, kad jie turės susituokti savaitės pabaigoje.

Nejau tai įmanoma?

Alesija ima prausti veidą. Reikia daug ką apgalvoti ir daug ką nuveikti.

Kai Alesija įeina į virtuvę, mama baigia minkyti tešlą, pakelia akis, nužvelgia dukrą.

– Atrodai kitaip, – tarsteli, pastumia tešlą į šoną, palieka kilti.

– Dėl drabužių? – Alesija pasisuka. Ji dėvi sijoną, palaidinę ir megztinį su sagomis, šiuos kolekcinis drabužius į Padstovą jai atvežė Maksimas.

– Taip, gali būti. Tačiau atrodai pasaulietiškiau.

Mama prieina prie kriauklės, ima plautis rankas.

– Taip, tikrai, – pritaria Alesija. Tapo prekybos žmonėmis auka, buvo pervežta per visą Europą, gyveno vieno didžiausių pasaulio miestų gatvėje ir įsimylėjo... tada visko neteko, nes sužadėtinis ją pagrobė ir vos neišprievertavo. Alesija krūpteli.

Negalvok apie jį.

– Kavos? – klausia mama.

– Be cukraus, – Alesija prisėda ant stalo.

Špresa nustemba, pakelia į dukrą akis.

– Bus skanu?

– Prie skonio priprantama.

Špresa padeda sklidiną puodelį ant stalo, pasiima savąjį į rankas, atsisėda priešais dukrą.

– Papasakok. Kas nutiko, kai įsodinau tave į Škoderin važiuojantį autobusiuką?

– Ak, mama...

Alesija pagalvoja apie visus baisius dalykus, kuriuos teko patirti išvažiavus iš Albanijos, ir jos lūpa ima virpėti, krūtine, rodos, užgula akmuo. Lėtai, vos tvardydamas besiritančias ašaras, mamai viską papasakoja.

Atsibundu, jaučiuosi pailsėjęs. Saulė jau aukščiau, žvilgteliu į laiką, 9.30 ryto. Vėlu. Paskubomis užsimaunu džinsus, apsivelku marškinėlius ir megztinį. Kąkadą teks grįžti į viešbutį ir pasiimti daiktus. Bet dabar svarbiausia išsiaiškinti, kas bus su mūsų žaibiškomis vestuvėmis.

Šeimos kambaryje randu prie stalo sėdinčias, tyliai raudančias Alesiją ir jos mamą.

Po velnių, kas dabar?

– Kas nutiko? – rikteliu, nerimas ima viršų.

Alesija brūkšteli per ašarotas akis, pakilusi nuo kėdės krenta man į glėbį.

– Ei. Kas negerai?

– Nieko. Džiaugiuosi, kad čia esi, – apkabina.

Pabučiuoju jai viršugalvį.

– Ir aš.

Špresa taip pat atsistoja, nusivalo ašaras.

– Labas rytas, lorde Maksimai.

– Labas rytas. Hm... tiesiog Maksimas. Toks mano vardas.

Ji kukliai šypteli.

– Kavos?

– Prašyčiau.

– Be cukraus, mama, – įsiterpia Alesija.

Kilsteliu jos smakrą, stebeiliju į liūdnas, tamsias, per daug mačiusias ir patyrusias akis. Susopa širdį.

Mano meilė.

– Kodėl tokios nusiminusios?

– Pasakojau mamai apie viską, ką patyriau išvykusi iš Kukeso.

Spusteliu stipriau, noras ją apsaugoti netelpa krūtinėje.

– Aišku. – Pabučiuoju jos plaukus, lėtai paleidžiu iš glėbio, vėl jaučiuosi dėkingas, juk išgyveno tikrą kankynę. – Dabar esu šalia ir neketinu paleisti tavęs iš akių.

Niekada.

Nustebintas savo pasiryžimo, susiraukiu. Tikrai *nenoriu* išleisti jos iš akių. Ir taip per daug išgyveno.

– Kalbu rimtai, – priduriu.

Ji pirštų galiukais brūkšteli per šiurkščiais plaukeliais apaugusius skruostus, ir jos prisilietimas įaudrina... visas kūno dalis.

– Turiu nusiskusti, – nukertu.

Alesija šypteli.

– Norėčiau pasižiūrėti.

– Norėtum? Dabar? – išriečiu antakį.

Alesijos akis palieka liūdesys, jos dega geismu, mano lytis ima kaisti.

Ponia Demači ima ruošti kavą, garsiai barškina nedidelį skardinį puodą, taigi tarp Alesijos ir manęs įsižiebęs geismas nuslūgsta.

Pabučiuoju Alesijai nosį ir išsišiepęs it koks kvailys atsisuku į jos mamą. Alesija nesitraukia, lieka prilipusi prie krūtinės, stebiu nekasdienį vaizdą, Špresa padeda nedidelį puodą ant viryklės, ištraukia ilgą šaukštelį ir uoliai maišo.

Ponia Demači plačiai nusišypso.

– Sėsk, – tarsteli.

Paleidžiu sužadėtinę ir, šnairuodamas į lygiavamzdį ant sienos, sėduosi prie stalo.

Alesija iš spintelės išima puodelį su lėkštute. Ji dėvi Padstove pirktą juodą džinsinį sijoną, jis gundomai prilipęs prie jos tobulos formos užpakaliuko.

Ji nepakartojama.

Pasimuistau, Alesija paima nedidelį skardinį puodą ir pripila mano puodelį.

– Tavo kava, – tarsteli, jos tamsios akys spindi iš džiaugsmo, padeda puodelį priešais. Žino, kad jos geidžiu, ir jai tai patinka. Šypteliu, neatitraukiu akių, suglaudžiu lūpas ir švelniai pūsteliu į puodelio kraštą. Ji prasižioja, giliai įkvepia, imu plačiai šypsotis.

Abu esame iš vieno molio.

Jos mama atsikrenkščia, grįžtame į virtuvę. Alesija juokiasi, pasako poniai Demači kažką albaniskai, ši linkteli, pritaria dukrai.

Nedrąsiai gurkšteliu kavos. Ji deginanti, kvepianti ir karti, bet šildanti. Alesijos mama uždega dujinę viryklę, ima minkyti tešlos gabalėlį. Ji greita ir įgudusi, netrukus supjausto tešlą į juosteles, tada į kvadratėlius. Tai daro neįtikėtinais greitai. Nieko stebėtino, kad Alesija moka gaminti. Alesija padeda mamai, apstulbęs stebiu, kaip abi rankomis formuoja apvalius tešlos kamuoliukus. Jos taip mikliai sukasi, net primena Džesę ir Dani iš Tresilianų dvaro Kornvalyje. Mama kruopščiai sudėlioja rutuliukus ant kepimo skardos, Alesija nedideliu plastikiniu šepetėliu juos patepa pienu. Nepriekaištingi rankų judesiai, miklumai, buitiskumas – stebėčiau valandų valandas.

Velniava. Kur išgaravo mano manieros?

- Gal galiu padėti? – pasiteirauja Maksimas.
 – Alesija griežtai sukioja galvą, o mama linkteli.
 – Ne, mama. Linktelėjimas reiškia „taip“.
 Špresa kvatoja.
 – Nesame pratusios, kad vyrai sukiotųsi virtuvėje.
 Jos akys šypsosi, įdeda kepimo skardą į orkaitę.
 Alesija ima dengti stalą.
 – Sakiau. Čia gamina tik moterys.

Pusryčiai – gurmaniška tiesiai iš orkaitės ištrauktų bandelių puota. Skanaujant ketvirtą bandelę su sviestu ir uogų džemu bei gurkšnojant antrą puodelį kavos, sugirgžda lauko durys. Po kelių akimirkų išnyra ponas Demačis su gūdžiu kostiumu ir dar gūdesne veido išraiška. Špresa atsitraukia nuo stalo, į kavos puodą ima pilti vandenį.

Galbūt jai reikėtų didesnio puodo.

Alesija išsitiesia, paima lėkštę, padeda ją ant stalo šalia peilio. Demačis kresteli ant kėdės, akivaizdu, kad tai įprasta, – visą savo gyvenimą apšokinėjamas nuo galvos iki kojų.

Hm... Kaip ir aš. Bet šokinėjo ne mama ir ne sesuo, jei ką.

– *Mirėmėngjes*, – mykteli, nepatikliai veria mane akimis, kaip visada.

– Tėtis linki tau gero ryto, – išverčia Alesija, ir jos akys prašviesėja.

Kodėl jai atrodo, kad tai juokinga?

– Labas rytas. – Linkteliu būsimam uošviui.

Jis ima kalbėti, kažką aiškinti, Alesija su mama klausosi, jos pavergtos jo žemo melodingo balso. Baisiai norėčiau suprasti, ką jis sako.

Galiausiai Alesija pasisuka, jos akys bekrastės, rodos, negali patikėti tuo, ką netrukus man pasakys.

– Mano tėtis susitarė dėl mūsų vestuvių.

Jau?

Mano eilė būti nepatikiam.

– Pasakok.

– Tereikės tavo paso.

Mudu stebeilijame vienas į kitą, manau, abu galvojame apie tą patį.
Negali būti taip paprasta.

Mūsų žvilgsniai susitinka, jis akivaizdžiai kilsteli smakrą, šnairuoja arogantišku žvilgsniu, lyg sakytų – verčiau su manim nesiginčyk. Lyg drįščiau tai daryti.

– Jis susitiko darbuotoją iš, na... Civilinės metrikacijos... biuro. Nežinau, kaip tiksliai išversti, – bando paaiškinti Alesija. – Jiedu šįryt susitiko atsigerti kavos. Ir viską sutarė.

Sekmadienį? Neįau viskas taip paprasta?

– Gerai. Kada?

Kalbu ramiai, nenoriu tampyti jaučio už ragų. Jis greitai pritrūksta – panašiai kaip mano draugas Tomas.

– Šeštadienį.

Dvejonės banga nuvilnija stuburu žemyn.

– Gerai, – nukertu, ne metas dvejoti. Ponia Demači baimingai žvilgteli į mane, į savo vyrą, galiausiai į dukrą.

Alesija tėčiui kažką pasako, šis ima ant jos šaukti, krūptelime. Ji pabąla, nukabina galvą, tačiau, kai stumteliu kėdę, pakelia į mane akis.

Jis neturėtų taip su ja kalbėti.

– Tas Civilinės metrikacijos biuro darbuotojas – geras tėčio draugas, – paskubomis tarsteli Alesija. – Senas draugas. Manau, žinau, kas jis toks. Esu jį sutikusi ir anksčiau. Tėvas sako, kad viskas sutarta.

Akivaizdu, kad ji pratusi prie jo įniršio priepuolių, tačiau ir ji, rodos, dvejoja.

Kaip ir aš. Šis susitarimas kažkoks pernelyg paprastas.

Sumišęs dar kartą atsisėdu ant kėdės, nenoriu jo provokuoti.

– Ką turiu padaryti?

– Ryt susitiksime su tuo darbuotoju *bashkijoje*, tiksliau, miesto rotušėje, atsakysime į kelis klausimus ir užpildysime dokumentus.

Ji gūžteli, atrodo sunerimusi ne mažiau nei aš.

Gerai. Pasikalbėkime su Civilinės metrikacijos biuro darbuotoju.